

เนการาบรูไนดารุสซาลาม (Negara Brunei Darussalam)

ข้อมูลทั่วไป (2010)

เมืองหลวง : กรุงบันดาร์เสรีเบกาวัน

พื้นที่ : 5,770 ตารางกิโลเมตร

จำนวนประชากร : 422,000 คน

ภาษา : ภาษามลายู

GDP : 12 พันล้านเหรียญสหรัฐ

GDP per capital : 28,340 เหรียญสหรัฐ

GDP Growth : ร้อยละ 0.5

การค้าระหว่างไทย-บรูไน

มูลค่าการค้าระหว่างประเทศ (ม.ค.-ต.ค.) : 227 ล้านดอลลาร์ โดยไทย

ได้เปรียบดุลการค้า 30 ล้านดอลลาร์

สินค้าส่งออกหลักของไทยไปบรูไน ได้แก่ รถยนต์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ ข้าว น้ำตาล ผลิตภัณฑ์ยาง ปูนซีเมนต์ เครื่องนุ่งห่ม หม้อแปลงไฟฟ้า ผลิตภัณฑ์เซรามิก อัญมณีและเครื่องประดับ และอาหารสัตว์เลี้ยง

สินค้านำเข้าหลักจากบรูไน ได้แก่ น้ำมันดิบ (ร้อยละ 83) และเคมีภัณฑ์ ลวดและสายเคเบิล เหล็ก เหล็กกล้าและผลิตภัณฑ์

ตลาดส่งออกที่สำคัญของบรูไน ได้แก่ ญี่ปุ่น อาเซียน เกาหลีใต้ ออสเตรเลีย

ตลาดนำเข้าที่สำคัญของบรูไน ได้แก่ สิงคโปร์ มาเลเซีย ญี่ปุ่น จีน ไทย

โอกาส

1. บรูไนเป็นประเทศที่มีกำลังซื้อสูง และมีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ เนื่องจากการเติบโตของภาคที่มีใช้น้ำมัน โดยเฉพาะภาคการค้าปลีกและการค้าส่ง การก่อสร้าง และการขนส่งคมนาคมจะเป็นตัวส่งเสริมการเติบโตทางเศรษฐกิจต่อไป และรัฐบาลพยายามที่จะผลักดันให้มีโครงการต่างๆเกิดขึ้น
2. สินค้าสำคัญที่บรูไนมีความต้องการสูงเพื่อใช้ในการบริโภคและในอุตสาหกรรมคือเกลือ เนื่องจากบรูไนยังไม่มีการผลิตเกลือภายในประเทศ
3. ปัจจุบันบรูไนพยายามใช้ทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์ในการสร้างความหลากหลายทางเศรษฐกิจ เนื่องจากบรูไนมีทรัพยากรที่เหมาะสมสำหรับการผลิตกระจก ซึ่งเมื่อเร็วๆนี้ ได้มีการลงนามใน MOU ระหว่างบริษัทของฝรั่งเศสและบริษัทร่วมทุนของรัฐบาล (Bruglass) เพื่อลงทุนในอุตสาหกรรมผลิตแผ่นกระจก
4. รัฐบาลส่งเสริมการลงทุนของภาคเอกชนเพื่อให้เกิดการพัฒนาอย่างต่อเนื่องและมั่นคง โดยเฉพาะตามแผนพัฒนาฉบับที่ 8 เน้นการเติบโตของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ซึ่งจะส่งผลต่อการสร้างงานและการพัฒนาด้านสังคมต่อไป นอกจากนี้ หน่วยงานรัฐบาลยังพยายามจัดโครงการอบรมทักษะ เพิ่มพูนความรู้เกี่ยวกับการประกอบการให้แก่ภาคเอกชนเพื่อให้มีความสามารถในการแข่งขันมากขึ้น

อุปสรรค

1. ขั้นตอนและกระบวนการสั่งซื้อและขนส่งสินค้าของบรูไนมีความไม่คล่องตัว โดยเฉพาะบริษัทขนาดใหญ่ที่มีชาวสิงคโปร์ร่วมลงทุนอยู่ด้วย การนำเข้ามักจะขึ้นอยู่กับนักธุรกิจสิงคโปร์ ซึ่งจะต้องมีการขนส่งผ่านทางสิงคโปร์ก่อน
2. การขนส่งสินค้าทางเรือเป็นอุปสรรคมาก เนื่องจากเรือที่บรรทุกสินค้าไปบรูไนมีสินค้าเฉพาะเที่ยวขาไป แต่ไม่มีสินค้าในเที่ยวขากลับ ประกอบกับประเภทของเรือที่ใช้บรรทุกสินค้าในการส่งออกและนำเข้ามีความแตกต่างกัน โดยสินค้าที่ไทยนำเข้าจากบรูไนส่วนใหญ่จะเป็นน้ำมันดิบ ซึ่งต้องใช้เรือในการขนส่งน้ำมันโดยเฉพาะ นอกจากนั้น สินค้าต่างๆที่ไทยส่งออกไปยังบรูไนมีจำนวนไม่มาก ทำให้การขนส่งส่วนใหญ่ต้องผ่านการขนถ่ายสินค้าที่สิงคโปร์ก่อน เป็นเหตุให้เสียเวลาและค่าใช้จ่าย

สูง มีเพียงแต่เรือที่บรรทุกข้าวไปส่งมอบให้บรูไนเท่านั้น ที่สามารถขนส่งไปยังบรูไนได้โดยตรงแต่ปีหนึ่งก็มีเพียงไม่กี่ครั้งและไม่มีความแน่นอน

3. บรูไนมีข้อจำกัดทางการค้าที่เคร่งครัดมาก เกี่ยวกับการกำหนดข้อบังคับในการนำเข้าสินค้าประเภทอาหาร ซึ่งจะต้องเป็นอาหารฮาลาลเท่านั้น โดยเฉพาะเนื้อสัตว์ ได้แก่ เนื้อโค กระบือ แพะ แกะ และไก่ ซึ่งเจ้าหน้าที่จากหน่วยงานที่รับผิดชอบของบรูไนคือ กระทรวงศาสนา (Ministry of Religious Affairs) และกรมเกษตร กระทรวงอุตสาหกรรม (Ministry of Industry and Primary Resources) จะต้องไปตรวจโรงงานเพื่อตรวจสอบกรรมวิธีการผลิต การเก็บรักษา ฯลฯ เมื่อผ่านการตรวจสอบและได้รับการรับรองแล้ว จึงจะสามารถส่งสินค้าไปจำหน่ายในบรูไนได้ ซึ่งขั้นตอนเหล่านี้ทำให้เกิดความล่าช้าและไม่คล่องตัวในการนำเข้าสินค้าอาหารไปยังบรูไน
4. จากปัญหาวิกฤติทางเศรษฐกิจภายในประเทศของบรูไน ส่งผลให้ธุรกิจการก่อสร้างในบรูไนลดลงประมาณร้อยละ 70 ทำให้การนำเข้าสินค้าประเภทวัสดุก่อสร้างลดลงมาก
5. ผลจากการที่บริษัทก่อสร้างในบรูไนต้องปิดกิจการลง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการล้มละลายของบริษัทก่อสร้างรายใหญ่ที่สุดคือ บริษัท AMEDEO ทำให้ต้องส่งคนงานกลับไปเป็นจำนวนมากส่งผลกระทบให้การนำเข้าสินค้าเครื่องอุปโภค-บริโภคต่างๆ ในบรูไนลดลงด้วย

ที่มา : กรมส่งเสริมการส่งออก / กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ / ถนนสู่ AEC เพื่อ SMEs ไทย
ของสภาอุตสาหกรรมไทย และ สสว.